

naar man seer hen til, at der endnu henstaar fire Statsregnskaber uafgjorte, saa opstaaer der Spørgsmaal, som jeg kunde ønske maatte blive løste, inden man gaaer videre ind paa de to foreliggende Tillægsbevillingslove. Afgjørelsen af Statsregnskaberne finder nemlig Sted ved Indstilling fra Statsrevisionens Side, ved hvilken Indstilling der tillige tages Hensyn til de Tillægsbevillingslove, der maatte være udførte, efterat Finantsloven er givet; men hvad der skal opføres paa en Tillægsbevillingslov, og hvad der skal gøres til Gjenstand for Indstilling af Statsrevisionen, er i alle enkelte eller idetmindste i de fleste enkelte Tilfælde tvivlsomt. Der lader sig ikke opstille nogen almindelig Regel for, hvad der skal opføres paa en Tillægsbevillingslov og hvad der kan afgøres ved Indstilling fra Statsrevisionen, og vil man end forsøge paa at opstille en saadan almindelig Regel, saa vil det snart vise sig ved dens Anvendelse, at i enkelte Tilfælde vil der blive en Mangfoldighed af Tvivl tilstede. Spørgsmaalet bliver altsaa, hvorledes der vil blive at forholde med Afgjørelsen af de fire Statsregnskaber, som endnu henstaae uafgjorte, nemlig Statsregnskaberne for Aarene 1852—53, 1853—54 og de to Finantsaar, om hvilke her nærmest er Tale, 1854—55 og 1855—56; som sagt, det vil ikke være muligt at drage nogen Grændse mellem, hvad der skal afgøres ved Statsrevisionens Indstillinger og hvad der skal afgøres ved Hjælp af Tillægsbevillingslove. Dertil kommer endnu, at, dersom man tænkte sig, at de Tillægsbevillingslove, som angaae Fællesanliggenderne, skulde afgøres af Rigsraadet, vilde Spørgsmaalet blive: skal da Statsrevisionen tage Hensyn til og i sine Indstillinger til Rigsdagen paasee Overholdelsen af de Love, som maatte være vedtagne af Rigsraadet? Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa, at der nu just foreligger Rigsdagen Indstilling fra Statsrevisionen, nemlig for Finantsaaret 1852—53, og naar man efterseer Regnskaberne for dette Finantsaar, vil det vise sig, at der under Conto: „Udgifter paa forventet Tillægsbevilling“ findes meget betydelige Summer, noget over 300,000 Rbd., som havde været bestemt at skulle gøres til Gjenstand for Tillægs-

bevilling, og tilbeels have Tillægsbevillingslove angaaende disse Summer ogsaa været forelagte Rigsdagen, men paa Grund af de gjentagne Oplysninger, som fandt Sted i den Tid, ere Lovene ikke komne til Afgjørelse i Rigsdagen. Statsrevisionen har derfor maattet gjøre Indstilling om det Hele, angaaende hvilket det af Regjeringen er anerkjendt, at det burde have været gjort til Gjenstand for en Tillægsbevilling. Jeg kan da forestille mig, at man kan bruge een af to Fremgangsmaader, og være konsekvent, man kan sige: enten maa den hele Afgjørelse af Statsregnskaberne, forsaavidt de angaae Fællesanliggenderne, høre et andet Sted hen end her i Salen, eller ogsaa maae Tillægsbevillingslove, som omfatte Fællesanliggender for de Finantsaar, i hvilke Lovene ere vedtagne her, ogsaa være her at forelægge.

Tsicherung: Jeg troer, at Vanskeligheden dog ikke vil være saa stor. Jeg skal ikke gaae ind paa at undersøge, hvorvidt det havde været rigtigt eller ikke rigtigt at bringe Tillægsbevillinger her ind for alle de Gjenstande, som omfatte disse Aar. Hvilken af Veiene man gaaer, vil man skabe Forlegenheder; men der er en stor Forskjel paa, hvor den lovlige Bevilling kommer til Udbetaling af en Sum og hvor Revisionen samles for de forbrugte Penge. Revisionen gaaer ud fra at spørge om: hvad er lovligt, og om Lovligheden er tilveiebragt i den til en given Tid bestaaende Lovgivningsform. Hvad enten Loven kommer herfra eller den kommer fra Rigsraadet, det vil sige, hvad enten den kongelige Underskrift staaer paa en Lov, som har været vedtaget i Rigsdagen, eller den staaer paa en Lov, som har været vedtagen i Rigsraadet, er den Lov, og saaledes vil det ogsaa være med Hensyn til disse Afdelinger af Tillægsbevillinger. Der kan komme en Competencestrid om dem, men nærmere kan man ikke komme. Derimod maa Revisionen blive ved at være samlet; man kan ikke rive Stykker ud af det, som er optaget i Regnskabet, det staaer som et Heelt i Regnskabet, og Revisorerne maae forlange at see en lovlig Bemyndigelse til disse Penges Udgivelse. Finder Revisorerne, idet Loven bliver dem forelagt, saaledes som den er udgaaet fra Rigsraadet og